

РЕШЕНИЕ

№ 33

гр. Поморие, 13.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПОМОРИЕ, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЛАЗАР К. ВАСИ.

при участието на секретаря Йовка Т. Тодорова
като разгледа докладваното от ЛАЗАР К. ВАСИ. Административно
наказателно дело № 20232160200112 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР) и е образувано по жалба, подадена от **А. Н. Д. с ЕГН *******, чрез пълномощника **адв. К. К. - БАК**, против заповед за задържане на лице № 320зз- 134/28.06.2023 г.

Жалбоподателят моли за отмяна на атакуваната заповед за задържане, като оспорва законосъобразността на същата. Излага подробни съображения в тази насока.

В проведеното по делото открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от процесуалния си представител адв. К. К. от БАК, който поддържа жалбата и отново излага подробни доводи, въз основа на които моли заповедта за задържане да бъде отменена. Претендира присъждане на сторените разноски, като представя списък на същите и доказателство за тяхното извършване.

Ответникът по жалбата – М. И. П. – полицейски инспектор при РУ-гр. Поморие, редовно уведомен, се явява лично, като моли заповедта да бъде потвърдена като законосъобразна.

Съдът след като се запозна с материалите по делото и становищата на страните приема, че жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, имаща правен интерес от обжалването. Същата е изготвена в предвидената форма и е придружена от

необходимите приложения. Разгледана по същество е **основателна, като съображенията на съда са следните:**

Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК. Видно от приложенияте официални справки и длъжностна характеристика, оспореният акт е издаден от полицейски орган по смисъла на чл. 53 от ЗМВР, в границите на предоставената му съгласно чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР компетентност. Спазена е предвидената от закона писмена форма, като заповедта е връчена на адресата ѝ, при условията на отказ.

Заповедта съдържа задължителните реквизити, посочени в специалната норма на чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, а именно: вписани са името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, както и данните индивидуализиращи задържаното лице – трите имена, ЕГН и адресна регистрация, датата и часът на задържането. Разяснени са правата на задържаното лице по чл. 63, ал. 3 и 4 и чл. 64 от ЗМВР, като на същото е връчен препис.

Независимо от горното, съдът намира, че не са спазени всички законови изисквания при издаване на заповедта. В същата като фактическо основание за задържането е посочено: „противозаконно пречи на орган на МВР да изпълнява функциите си, като при полицейска проверка не предоставя документи за самоличност или на МПС, в което беше на мястото на водача със запален двигател.“ Като правно основание за задържането в процесната заповед е посочен чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР.

Съдът намира, че в това описание на фактическата обстановка не се съдържат фактически основания и описание на относимите факти, които могат да се подведат под нормата на чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР. Това е така, тъй като в заповедта следва да се съдържа описание на всички обстоятелства, които органът е счел за основание за задържането. Очертаването от фактическа страна означава да се опишат конкретни факти, а именно какво точно е извършено като действие или бездействие, от кого и по какъв начин. След преценка на така описаните факти, същите се сумират под съответната правна норма, като се посочва основанието по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР. Иначе казано, органът трябва да опише факти и да посочи правната оценка, която дава на тези факти. Това законодателно изискване съществува с оглед гарантиране възможността на задържаното лице да се защитава. Същото може да оборва както фактическите констатации, претендирайки, че отразеното в заповедта не съответства на обективната истина, така и да оборва правната оценка на приетото за установено от фактическа страна. Пропускането на този реквизит ограничава и възможностите на съда за осъществяване на контролните си правомощия, тъй като при липса на описани факти, не може да се прецени какво е вменено като поведение, респективно като нарушение и неизпълнение на полицейско разпореждане.

В конкретния случай, в заповедта са посочени дата и място, но после е записано, че жалбоподателят противозаконно пречи на орган на МВР да изпълнява функциите си, като при полицейска проверка не предоставя

документи за самоличност или на МПС, в което е бил на мястото на водача със запален двигател. Така използваните изрази по никакъв начин не дават информация за това какво точно е извършено и е било конкретното поведение на лицето. Напротив, така използваните изрази по същество представляват правна оценка на поведение, доколкото неизпълнението на полицейско разпореждане може да има многообразни форми. Още повече, чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, въз основа на който е задържането, предвижда, че лицето „след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба“, т. е. видно е, че правната норма не е запълнена с описание на конкретни действия и бездействия. Празнотата във връзка с фактите в заповедта не може да бъде преодоляна чрез препращане към друг документ. В тази връзка по делото се установи, че самата заповед не препраща към друг документ, съставен преди или по време на издаването на акта. Действително е допустимо доказателства за наличието на посочени факти да се представят и на по-късен етап, но те следва да установяват вече описана фактическа обстановка до издаването на акта или най-късно в самия него, а не да се изготвят впоследствие. В този смисъл, изготвената от М. П. докладна записка (на л. 50 от делото) не е съществувала към момента на задържането, което обстоятелство се установява от отразените дата и час, в които задържаният е бил освободен. От това следва, че всъщност отникъде не е могло да стане ясно в момента на изготвянето на заповедта, какво точно е прието от издаващия я орган. Самият съд също е лишен от възможността да прецени дали действията на жалбоподателя представляват неизпълнение на разпореждане.

От изложеното в заповедта по никакъв начин не се установява какво разпореждане не е било изпълнено, като е възможно да са налице причини за неизпълнението му, които да изключват възникването на юридическа отговорност (например, когато налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или нарушение или застрашават живота или здравето му съгласно чл. 64, ал. 4 ЗМВР). Нещо повече, посоченото правно основание за издадената заповед – чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР предвижда неизпълнение на полицейско разпореждане и попречване на органа да извърши задълженията си, а в фактическите основания е посочено, че лицето не представя документ за самоличност, което предполага заповедта да бъде издадена на основание чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР.

Неточностите и празнотите в заповедта, освен че не могат да се преодолеят чрез впоследствие издадената докладна записка, не могат да се санират и чрез свидетелски показания, тъй като по този начин за първи път едва в съдебна фаза се въвеждат конкретни релевантни факти, което неминуемо накърнява правото на защита на жалбоподателя. Освен това от свидетелските показания на свидетелката М Д.а не може да се установят конкретни разпореждания, които жалбоподателят не е изпълнил. Напротив, установява се, че жалбоподателят е слязъл пред жилището си, тъй като са репатрирали автомобила му. Същият е бързал и е слязъл по пижама, без да вземе със себе си лични документи. Същият извикал на свидетелката да му донесе документите, но докато тя ги търсела, бил задържан и отведен от

органите на МВР. Впоследствие свидетелката занесла документите за самоличност на задържания в полицейското управление, но оттам отказали да ги приемат.

В край на сметка не става ясно каква е преценката на самия съставител – дали са касае за неизпълнение на полицейско разпореждане и попречване на полицейски орган да изпълни задълженията си или се касае до невъзможност да се установи самоличността на задържания. Не става ясно дали цялостното поведение, описано в докладната, или конкретна постъпка, е преценена от ответника като основание за задържане.

Предвид изложеното съдът намира, че в обжалваната заповед не става ясно какво всъщност се твърди да е извършено от жалбоподателя, като само това основание е достатъчно, за да се отмени процесната заповед, като издадена в противоречие с изискванията за форма и реквизити по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и по чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР. Както вече беше изложено по-горе, заповедта е издадена като е посочено правно основание за задържането чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, според която разпоредба полицейските органи могат да задържат лице, което след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба. Посочването само на нормативната разпоредба не е достатъчно, за да мотивира заповедта, а освен това от нея следва да е видно, че по отношение на жалбоподателя към момента на задържането му и издаването на заповедта са налице такива данни, като се посочат същите, респективно изрично се посочи конкретното разпореждане на органа и конкретното поведение на задържаното лице.

С оглед горното настоящият състав намира, че в конкретния случай издадената заповед за задържане е незаконосъобразна, поради което и същата следва да бъде отменена.

По разноските:

Съгласно 143, ал. 1 от АПК, когато съдът отмени оспорвания акт, държавните такси, разноските по делото и възнаграждението за един адвокат, ако жалбоподателят е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал акта. По делото е била заплатена държавна такса в размер на 10 лв., а също така е налице договор за правна защита, в който е посочено, че е уговорено и заплатено възнаграждение в размер на 500 лв. С оглед на това, доколкото полицейският орган, издал отменената заповед, е част от структурата на ОДМВР-Бургас, което е самостоятелно юридическо лице, именно последният субект следва да заплати на жалбоподателя сторените по делото разноски в общ размер на 510 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед за задържане на лице № 320зз-134/28.06.2023 г.,

издадена от М. И. П., полицейски инспектор при РУ - гр. Поморие, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 2 от ЗМВР е постановено задържането на **А. Н. Д. с ЕГН *****, за срок от 24 часа.**

ОСЪЖДА ОДМВР-Бургас да заплати на А. Н. Д. с ЕГН *****, сумата от 510 лв. (петстотин и десет лева), представляваща разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр. Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Поморие: _____